

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 184.

53de Møde.

Løverdagen den 13de April.

(Fortf.)

Schack (fortf.) Mod dette Sidste skal jeg først bemærke, at det vilde medføre betydelige Vanskeligheder, thi den, som giver Noget i Pressen, han giver Forbrydelsens Gjenstand, det, man kalder corpus delicti, fra sig; inden Forbrydelsen begaaes, giver han det fra sig, hvorigjennem man ellers sporer Forbryderne, der ofte paa en eller anden Maade føre corpus delicti med sig, og paa hvem dette i alt Fald hyppigt vil efterlade Spor. Men uden Hensyn til dette, vil jeg ansee denne Fremgangsmaade for den aller værste. Der kunde ikke tænkes noget mere Anstødeligt, end, naar en Presseforbrydelse var begaaet, da paa criminel Wei at anstille Inquisitioner om, hvem der var Forfatter; men denne Wei er imidlertid den eneste, som kunde stemme med § 18, thi enhver af de andre Wei kræver en udtryffelig Lovbestemmelse; man kan ikke lade det, som skrives anonymt, være aldeles fri for Straf uden en udtryffelig Lovbestemmelse, man kan ikke ikke aldeles forbyde Anonymiteten, uden en udtryffelig Lovbestemmelse, man kan ikke paalægge Bogtrykkeren Ansvar uden en udtryffelig Lovbestemmelse; hvilken af disse Udveie man end antager, maa der en Paragraph til ind i Loven, følgelig kunne vi dog ikke nøies med § 18 alene. Og; selv om man antog den af mig forkastede Forholdsregel, saa vilde man dog ikke let kunne undgaae at føle en § til, idet man i saa Fald fornuftigviis maatte paalægge Bogtrykkeren at nævne sig paa Skriftet; thi det var den eneste Wei, man havde tilbage for at finde Forfatteren. Deri vilde i og for sig heller ikke være noget Anstødeligt; det vilde svare til hvad man har i den øvrige Lovgivning, f. Ex. til Paa væsenet, hvorigjennem man just ofte sporer en Forbryder. Paa samme

Maade vilde man ved at paalægge Bogtrykkeren at sætte sit Navn paa Bladet have et Slags Paa, et Slags Anviisning til at finde Presseforbryderen; men jeg anseer dog denne Udvei, om man gif ind derpaa, for den skadeligste for Pressen, og derfor vilde jeg under ingen Omstændigheder kunne gaae ind paa den. Een Paragraph vilde altsaa efter min Anskuelse altid være nødvendig. Der er flere formelle Punkter, som jeg mener være temmelig nødvendige, men jeg skal nøies med dette ene, for at vise, hvorfor jeg ikke kan anbefale Forslaget om blot at beholde § 18. Forsaavidt det er foreslaaet at vende tilbage til Forordningen af 1799, da maa jeg bemærke, at denne Forordning virkelig er saa uheldig affattet, saa slet, om jeg maa sige det, at det i Grunden er en Skam for Landet at have en saa daarlig Forordning, hvilket iøvrigt er saa meget mærkeligere, som den skriver sig fra en Periode, som rimeligviis er den bedste i hele vor Lovgivning — men den er saa u hensigtsmæssig, saa vakkende, at den virkelig er til største Gene for den Forfatter, som ikke blot bryder sig om at blive straffet, men som ogsaa bryder sig om at have den ubehagelige Følelse, at han muligt, idet han skriver Noget, overtræder Loven. Thi det er efter min Overbeviisning det Allerværste for en Forfatter, at han, idet han skriver Noget, skal have den Følelse: hvis Bedkommende vil mig til Livs, saa kan han komme til det igjennem den bestaaende Lovgivning; det har idetmindste for mig altid været det Væsentligste, og det kan ikke undgaaes efter Forordningen af 27de September 1799. Jeg skal blandt meget Andet blot erindre om Ordet „laste“, der er fortolket saaledes, at det er at tillægge en Ting Ufuldkommenheder, som ikke stemme med dens Hensigt. Det er jo umuligt at angribe Noget som helst i Verden uden at tillægge det Ufuldkommenheder, som ikke stemme med dets Hensigt. Jeg skal tillade mig at